

LIBRIS

We know
books

CLAIRE HEYWOOD

FIICELE SPARTEI

Traducere din limba engleză și note de
EDITH NEGULICI

 UNIVERS

Prolog

Stătea împietrită, cu mâinile mânjite de sânge. O vedea chiar și atunci când închidea ochii. Și-a strâns pleoapele și mai mult, iar aburul respirației înfiorate s-a risipit în tăcere. Și totuși, în mintea ei, revedea cu încetinitorul scena îngrozitoare a crimei. Albul transformându-se în sânge. Lumina ochilor stingându-i-se.

Și-a scufundat mâinile tremurânde în apă, iar fuioarele de sânge s-au împrăștiat imediat în bolul cândva imaculat. Și-a curățat brațele, apoi coatele, până când bolul s-a întunecat de sânge, iar când l-a reumplut, s-a întunecat din nou. Deși mâinile i-au redevenit albe ca zăpada, iar apa întunecată fusese aruncată și tremurul încetase, în mintea ei roșul sângelui persista.

Cum se ajunsese aici? Cum apăruse răul? Fusese opera zeilor? Pedepsa pentru un alt rău? Sau zeii se mulțumeau să troneze semeți deasupra muritorilor de rând, privind impasibili înlănțuirea evenimentelor tragice? Chipurile lor goale contemplau indiferente cum se alege praful de tot...

LBRIS

We know
books

PRIMA PARTE

Clitemnestra

— Clitemnestra! Ai grijă, copilă! Să nu scapi fusul din mână!

Clitemnestra a deschis ochii auzindu-și numele. În fața ei fusul se bălăbănea încoace și încolo, iar firul de lână tors cu grijă din caier se desfășura rapid. L-a prins în ultimul moment.

— Nu-ți stă în fire, Nestra! a exclamat Tekla nemulțumită, întorcându-se la războiul ei de țesut.

Doica a rămas în continuare încruntată, însă măcar reîncepuse să-i spună Nestra. Clitemnestrei nu-i plăcuse niciodată cu adevărat numele ei întreg – era prea lung, prea dificil de pronunțat – și-i plăcea cu atât mai puțin atunci când cineva o dojenea. Sora ei Elena începuse s-o strige Nestra pe când era prea mică ca să-l poată rosti, iar de atunci așa îi rămăsese numele.

Acum, Elena stătea lângă ea. Torseseră împreună toată după-amiaza, iar brațul în care Clitemnestra ținuse furca începea să-i amortească dureros. Sora ei fredona un cântecel în timp ce supraveghea fusul care se învârtea înfășurând firul de lână tors. Elena avea o voce blândă, știa versurile doar pe jumătate și continua să le repete la nesfârșit. Clitemnestra își dorea ca Elena să tacă odată din gură.

Salonul femeilor era întunecat, cu pereți simpli și un aer stătut, apăsător. Fiind una dintre cele mai ascunse încăperi ale palatului, nu avea ferestre prin care să se reverse lumina zilei sau prin care să pătrundă vreo adiere proaspătă. Era vară, iar aerul cald era și mai încins pentru că erau adunate acolo multe femei: opaițele și torțele le luminau chipurile întunecate și mâinile albe, trudite, care nu mai pridideau de câtă treabă aveau de făcut.

Rochia din stofă de lână a Clitemnestrei i s-a lipit de spatelul transpirat când a întors capul și s-a uitat spre cel mai luminos colț din salon. Acolo se aflau războaiele de țesut, trei cadre mari de lemn acoperite cu pânză pe jumătate terminată. Doar două dintre ele mai erau folosite în prezent, de cele mai pricepute sclave. Cu admirație și invidie, Clitemnestra le-a privit în timp ce acestea le manevrau cu dibăcie, țesând, fir cu fir, modele ingenioase. Era ca și cum ar fi urmărit un dans fascinant sau ar fi cântat la un instrument muzical complex.

— Știi, a auzit vocea Teklei, în curând și tu ai putea începe să lucrezi la războiul de țesut.

— Serios? a întrebat-o Clitemnestra, luându-și privirea de la mâinile iscusite care dansau pe deasupra ițelor.

— Acum ai unsprezece ani. Peste câțiva ani te vei căsători, și ce fel de soție vei fi dacă nu știi să țeseși?

— Mi-ar plăcea foarte mult să învăț, a răspuns Clitemnestra încuviințând recunoscătoare.

Să țeasă la războiul de țesut i se părea cu siguranță mai interesant decât să toarcă. Elena s-a oprit brusc din cântat.

— Pot să țes și eu?

Clitemnestra și-a dat ochii peste cap exasperată. Elena voia întotdeauna să facă exact ce făcea și ea, deși era cu doi ani mai mică. Până acum, nu arătase nici cel mai mic interes pentru războiul de țesut.

— Prințesă, cred că deocamdată ești prea tânără. Totuși, în curând vei avea ocazia.

Elena s-a bosumflat și s-a întors țăfnoasă la lâna pe care o torcea. Clitemnestra știa că sora ei mai mică își va uita în curând îmbufnarea și fața i se va destinde pe măsură ce atenția îi va fi din nou absorbită de fusul care se învârtea.

Cele trei au continuat să lucreze pentru o vreme, până când Tekla le-a spus:

— Prințeselor, cred c-ați tors destul pe ziua de astăzi. De ce nu vă duceți să vă luați ceva de mâncare?

Clitemnestra s-a oprit din tors.

— Ne dai voie să ieșim la joacă înainte de cină? Deocamdată nici nu s-a întunecat. Nu suport să stau toată ziua închisă în palat.

— Da! Ne dai voie?! a exclamat Elena, cu voce ascutită.

Tekla a ezitat.

— Cred că da, a oftat ea. Însă trebuie să luați o sclavă cu voi. Ca să nu fiți singure.

— Dar ne vom juca împreună! a protestat Clitemnestra. Nu e amuzant când cineva ne supraveghează.

I-a aruncat Teklei o privire rugătoare, însă chipul doicii a rămas neînduplecat.

— Prea bine, a acceptat ea într-un târziu, oftând supărată.

— O vom lua cu noi pe Agata.

Fata avea zece ani și era o prietenă de joacă mai bună decât oricare dintre sclavele cu mutre acre pe care le-ar fi ales Tekla ca să le supravegheze.

Doica părea sceptică, însă a acceptat.

— Agata! Mergem afară la joacă, hai cu noi! a îndemnat-o Clitemnestra, înainte ca Tekla să se răzgândească.

Sclava s-a apropiat de ele cu capul plecat, în timp ce Clitemnestra o lua de mână pe Elena și se îndreptau spre ușă.

Cele trei copile ajunseseră deja la jumătatea coridorului când Tekla a strigat după ele:

— Jucați-vă în apropierea palatului. Și aveți grijă, nu stați prea mult pe afară, altfel o să vă ardă soarele și o să aveți pielea arămie ca păstorii de capre! Și atunci, cine va mai dori să se însoare cu voi?

Cele trei fete au ieșit din palat și au coborât dealul îndreptându-se spre poiană, în frunte cu Clitemnestra. În timp ce aceasta își croia drum prin iarba înaltă, semințele uscate i se agățau de poalele rochiei. Copacii răzleți foșneau deasupra capetelor lor și ea se bucura de briza proaspătă și răcoroasă care-i mângâia brațele, după ce petrecuse atâta vreme închisă în salon. Odată ce s-au îndepărtat destul de mult de palat încât să se joace în voie, ea s-a oprit.

— De-a ce vreți să ne jucăm? le-a întrebat.

— Eu voi fi prințesa, a spus Elena fără ezitare. Iar Agata, slujnica mea.

Agata a încuviințat cu timiditate, dând din cap.

— Dar ești deja prințesă! a protestat Clitemnestra exasperată. Nu vrei să te joci de-a altceva? De exemplu, de-a vrăjitoarea, de-a piratul sau de-a monstrul?

— Nu. Eu sunt întotdeauna prințesa!

— Prea bine, fie! Atunci eu voi fi regele, a suspinat Clitemnestra.

Știa că este mai simplu s-o lase pe Elena să facă așa cum vrea ea. Altfel începea să plângă.

Elena a pufnit batjocoritoare.

— Nu poți fi rege, Nestra. Ești fată!

Elena s-a uitat la Agata, încurajând-o să-i guste gluma. Agata a chicotit încetișor, însă a amuțit brusc când Clitemnestra i-a aruncat o privire disprețuitoare. Agata și-a plecat capul.

— Prea bine. Elena, poți să fii tu prințesa. Agata, tu vei fi sclava. Iar eu, doica.

S-a gândit o clipă.

— Dar sunt o doică ce prepară licori magice, a adăugat ea.

— De-a ce vă jucați voi acolo?

Vocea venea din spatele lor. O voce de băiețandru. Clitemnestra s-a întors să vadă cine vorbise.

Adolescentul venea în direcția lor prin iarba înaltă și acum se afla la doar câțiva pași distanță. Era puțin mai mare decât ele – înalt, însă deocamdată nu-i mijiseră tuleiele. Avea părul lung, închis la culoare și un zâmbet care a făcut-o pe Clitemnestra să se intimideze brusc. Îl văzuse sosind la palat cu tatăl său în urmă cu doar câteva zile. Un fel de vizită diplomatică, credea ea, sau poate erau doar în trecere. Oamenii veneau și plecau tot timpul, traversând munții sau pornind de pe coastă. Sala tronului din palatul tatălui ei era mereu aglomerată, însă rareori avea parte de un oaspete atât de tânăr. De obicei, singurii nobili care-i țineau companie erau frații ei gemeni, Castor și Polux, însă ei erau prea mari ca să se mai joace cu ea și cu Elena. Și Tekla spunea că este nepotrivit ca prințesele să se joace cu tinerii sclavi. Dar cu siguranță se puteau juca totuși cu acest adolescent? Doar era oaspețele tatălui lor.

— Bu... Bună! a spus Clitemnestra, bâlbâindu-se. Tocmai ne pregăteam să ne jucăm de-a prințesele.

S-a înfiorat auzind cât de pueril sună cuvintele ei și s-a grăbit să adauge:

— Este ridicol, într-adevăr, însă Elena voia neapărat să joace acest joc. Dar putem să găsim altceva dacă vrei să te joci cu noi. Adolescentul i-a zâmbit iar, la fel de intimidant.

— Nu! Jocul de-a prințesele este perfect.

Clitemnestra se temea că râde de ele, însă măcar voia să se joace.

— Cum te cheamă? l-a întrebat ea.

— Tezeu. Tatăl meu și cu mine am venit în vizită din Atena.

— Tezeu, a repetat ea. Bine, în regulă. Elena va fi prințesa, iar Agata – sclava noastră – îi va fi sclavă. Iar eu sunt doica ce poate pregăti licori magice. Tu cine vrei să fi?

— Eu voi fi un rege venit de pe alte meleaguri. Un mare războinic.

Clitemnestra a zâmbit, încântată că Tezeu pare dispus să intre în joc.

— Ei bine, ce părere ai de acest scenariu: ești naufragiat pe țărnul nostru, te găsec, te vindec cu o licoare magică și...

Însă Tezeu nu părea s-o asculte. Îi întorsese spatele și se uita, în schimb, la Elena.

— Într-adevăr, arăți ca o prințesă, prințesă, a spus el, făcând o reverență exagerată. Ai cel mai strălucitor păr pe care l-am văzut vreodată.

A ridicat mâna, de parc-ar fi fost gata să-l atingă.

— Este ca focul. Și pielea ta este atât de albă – ca a unei regine adevărate. Pun pariu, când vei fi mare, în toată splendoarea, vei fi la fel de frumoasă precum zeița Hera.

Elena a râs veselă, însă Clitemnestra era iritată. Oamenii întotdeauna apreciau părul Elenei. Însă ea nu înțelegea de ce este atât de special. Și pielea ei era la fel de albă ca a Elenei. În plus, ea era sora mai mare, așadar ea urma să strălucească mai repede „în toată splendoarea”. Spre deosebire de Elena, al cărei piept era la fel de plat ca al unui băiețandru.

Clitemnestra a încercat să-i atragă atenția asupra jocului.

— Oricum, mă gândeam c-ai putea fi naufragiat...

Tezeu a întrerupt-o.

— Ce părere ai de următorul scenariu: tocmai m-am întors rănit de pe câmpul de luptă, iar rana mea poate fi vindecată doar cu plante medicinale. Trebuie să te duci să mi le aduci.

— Prea bine.

Clitemnestra a zâmbit bucuroasă că-i dăduse un rol important.

— Mă duc să le culeg.

S-a îndepărtat puțin de ei, îndreptându-se spre râu, imaginându-și că se aventurează prin munți în căutarea plantelor medicinale miraculoase. O auzea pe Elena poruncindu-i Agatei în timp ce se apleca să culegă o plantă cu flori mici și albe. S-a îndepărtat și mai mult, până când nu a mai auzit decât susurul râului, în locul poruncilor și al hohotelor de râs ale surorii sale. S-a aplecat să se spele pe mâini în apa limpede, însă grăsimea de pe lână i se impregnase în piele, ca întotdeauna, și nu mai voia să iasă. Nu găsisese prea multe plante interesante pe malul râului, însă a cules totuși câteva flori sălbatice și câteva plante medicinale. S-a întrebat dacă va trebui să pretindă că pune o cataplasmă pe rana lui Tezeu. Gândul a neliniștit-o, însă a și entuziasmat-o. Nu mai atinsese niciodată un băiat – în afară de frații ei, însă ei nu contau.

Când în sfârșit a fost mulțumită că găsisese destule plante medicinale miraculoase, Clitemnestra le-a strâns într-un buchet și s-a întors în poiană. Însă pe măsură ce se apropia de locul în care îi lăsase pe ceilalți, ceva i se părea ciudat. Și apoi și-a dat seama: nu mai auzea vocea Elenei. A grăbit pasul.

Apropiindu-se și mai mult, a descoperit că nici măcar n-o mai vede pe Elena. Nici pe Tezeu nu-l mai vedea. Și nici pe Agata. A cercetat cu atenție poiana, mijind ochii în lumina soarelui care stătea să apună.

A început să alege. Simțea cum o copleșește panica. Cât de nesăbuită fusese! N-ar fi trebuit în vecii vecilor s-o scape din ochi pe Elena. Dacă i se întâmpla ceva, era vina ei. Trebuiau să aibă grijă una de alta. Dacă venise un lup? Sau un mistreț? De obicei, animalele sălbatice nu îndrăzneau să se apropie atât de

mult de palat, însă nu era ceva neobișnuit. Sau dacă fuseseră răpiți? Luați de sclavi sau de vreun străin pribeag care profitase de ocazie. Tezeu nu era încă un bărbat în toată firea astfel încât să se poată lupta cu bărbați adevărați.

Clitemnestrei i s-a părut că a ajuns în locul unde-i lăsase jucându-se. Tot niciun semn de viață. A continuat să alerge. Deodată s-a împiedicat de ceva și a căzut în iarbă.

— Au! s-a auzit o voce firavă.

Clitemnestra s-a ridicat în picioare și a văzut de ce se împiedicase.

— Agata? Ce faci întinsă în iarbă? Unde este Elena?

Sclava se ținea de stomac acolo unde Clitemnestra o lovise cu piciorul. Strâmbându-se de durere, i-a răspuns:

— Se joacă cu Tezeu. El a spus că o răpește, m-a înjunghiat – în joacă, adică –, a spus că acum sunt moartă și trebuie să mă întind pe jos și să tac. I-am auzit fugind, dar nu știu încotro s-a dus. Eu mă prefăceam moartă.

Clitemnestra simți un ghem de spaimă în stomac.

— Proasto! N-o poți lăsa pe Elena singură cu un *băiat*!

Agata a sărit ca arsă.

— Vom avea mari probleme, a murmurat Clitemnestra, mai mult pentru ea însăși.

Ochii Agatei s-au mărit de spaimă. I-au dat lacrimile.

— Îmi pare rău, prințesă, îmi pare rău, a spus ea cu vocea întretăiată de suspine. Mi-a fost frică de el.

— Părerile de rău nu ajută la nimic, i-a tăiat-o supărată Clitemnestra. Trebuie să-i găsim.

Și-a făcut mâinile pâlnie la gură și a strigat:

— Elena!

A răsuflat adânc.

— ELENAAA!!!

A cercetat poiana în lung și-n lat, căutându-și pretutindeni sora, până a ajuns de unde a plecat. Nici urmă de ei, niciun indiciu încotro ar fi putut să se ducă. A luat-o la fugă – mai bine să-i caute undeva decât nicăieri –, dar s-a oprit după doar câțiva pași.

— N-are rost să alergăm după ei. Altfel ne vom pierde și noi și nimeni nu va ști ce s-a întâmplat. Trebuie să-i spunem tatălui meu.

Acum, lacrimile curgeau nestăvilite pe obrajii Agatei.

— Dar vom avea necazuri, a scâncit ea speriată.

— Prea târziu. Haide!

Clitemnestra a luat-o de mână și a început să alerge spre palat, târând-o pe Agata după ea.

Drept pedeapsă, Clitemnestra a fost închisă în camera ei, unde i s-a părut că petrecuse deja câteva ore nesfârșite, deși, după lumina zilei, își dădea seama că soarele nu apusese încă, așadar nu trecuse chiar așa mult timp. Și-ar fi dorit ca cineva să-i spună ce se întâmplă. Oare Elena fusese găsită? Era bine? Nici măcar pe Agata n-o mai avea alături, ca să-i împărtășească neliniștea. Era vina ei. Tatăl ei o reținuse pe Agata când o închisese pe ea aici. Fusese atât de supărat când îi spusese. Nu, nu supărat. Însăpăimântat, probabil. Clitemnestra nu-și mai văzuse niciodată tatăl însăpăimântat. Îi trimisese pe Castor și Polux călare și pe jumătate dintre străjeri pe jos ca să-i caute pe Elena și pe Tezeu.

Timpul trecea. Clitemnestra își făcea de lucru cu șuvițele de păr, trăgându-le și împletindu-le. Stătea aplecată pe marginea patului, gândindu-se la toate lucrurile grave care s-ar fi putut întâmpla. Chiar dacă Elena și Tezeu erau în siguranță, sora ei era totuși singură cu un băiat. Clitemnestra știa ce le fac băieții fetelor. Ce le fac bărbații femeilor. Tekla îi explicase totul când o întrebuse de ce oile se suie una peste alta. Și dacă asta i s-a întâmplat cumva Elenei... ei bine, atunci nu va avea niciodată o

căsnicie fericită. Clitemnestrei i s-a făcut rău. Își dezamăgise sora. De obicei era atât de responsabilă. Elena era doar o copilă nesăbuită, însă ea, Clitemnestra, îi stătuse mereu alături, având grijă de ea. Totuși, astăzi fusese atât de nesăbuită. De ce fusese atât de disperată ca Tezeu s-o placă? Era doar un adolescent neghiob. Elena însemna pentru ea mai mult decât orice băiețandru. Mai mult decât oricine.

A început să plângă. Lacrimile îi curgeau în tăcere, pline de furie. Era furioasă pe Tezeu. Furioasă pe frumoasa, nesăbuita Elena. Furioasă pe ea însăși.

Apoi a auzit zăvorul ușii. Și-a șters repede lacrimile de pe obraji și a sărit de pe pat. Spera din toată inima că Elena urmează să apară dintr-o clipă în alta.

Însă când ușa s-a deschis, în cadrul ei a apărut Agata, care, împinsă din spate, s-a împiedicat în prag. A scos un țipăt jalnic și apoi ușa s-a trântit în urma ei. Fața îi era brăzdată de lacrimi, avea ochii roșii și umflați. S-a clătinat câțiva pași, apoi s-a oprit, de parcă n-ar fi putut merge mai departe. A rămas nemișcată, sprijinindu-se de perete cu mâna.

— Agata? a întrebat-o Clitemnestra cu grijă.

Își dădea seama că ceva nu e în regulă. Sclava plânse când i-au spus tatălui ei ce se întâmplase. Lacrimi pline de teamă, agasante, pentru care Clitemnestra nu avea timp la momentul respectiv. Însă teama care o copleșise atunci pe Agata fusese înlocuită acum cu ceva mai tulburător. Un gol. Clitemnestra a făcut un pas spre ea. Și încă unul. Abia când a ajuns în dreptul ei a văzut. În lumina tremurătoare a opaițului, spatele îngust al Agatei era plin de răni adânci. Fâșii însângerate de un roșu oribil se întrezăreau prin rochia albă sfâșiată, prin pielea ei albă sfârtecă. Așadar, fusese biciuită. De asta se temuse cel mai mult.

— O, Agata! a suspinat Clitemnestra.

S-a dus s-o îmbrățișeze, însă s-a oprit când a văzut-o tresărind.

— Îmi pare atât de rău. Ar fi trebuit să-i spun c-a fost și vina mea...

— Majestatea Sa știe c-a fost vina ta, a spus Agata indiferentă. De aceea m-a și trimis aici. Ca să vezi.

Clitemnestra a privit-o confuză.

— Pe tine nu te putea biciui, a șoptit Agata. Ți-ar fi rămas cicatrici.

Deodată, Clitemnestra a înțeles și și-a plecat capul. Tatăl ei o pedepsea prin Agata. I s-a făcut rău la gândul ăsta. Probabil el o biciuise cu cruzime doar ca să-și impună punctul de vedere. Trebuia ca ea să *vadă* durerea. Tatăl ei nu era un bărbat crud, însă putea fi nemilos atunci când trebuia. Și siguranța copiilor lui era foarte importantă pentru el. Clitemnestra voia s-o țină în brațe pe Agata, să-i spele rănilor, însă îi era teamă să n-o rănească și mai mult.

— Ai aflat ceva despre Elena? a întrebat-o în șoaptă.

Agata a clătinat din cap, cu ochii în pământ.

A trecut și mai mult timp. Din când în când, Agata scâncea de durere, dar altfel nu se auzea niciun sunet. Cele două stăteau pe patul Clitemnestrei, așteptând încordate. Sângele Agatei picura pe așternuturile albe pătându-le, însă Clitemnestrei nu-i păsa. Ea a luat mâna tremurândă a Agatei într-a ei.

S-a auzit un zgomot de pe coridor. Clitemnestra și-a îndreptat privirea spre ușă. *O! Zei! Îndurați-vă să fie o veste bună. Vă rog, aduceți-o teafără înapoi!*

Când ușa s-a deschis, în lumina din prag a apărut tatăl ei.

— Am găsit-o, a spus el, însă nu zâmbea deloc.

Era încruntat și pe chip i se citea oboseala. Privirea i s-a îndreptat spre Agata, apoi a ocolit-o. Părea trist. S-a dat într-o parte, și iat-o pe Elena, cu ochii strălucitori ca întotdeauna, deși

puțin incurcată. S-a repezit în cameră, iar tatăl lor s-a retras, închizând ușa în urma lui.

De îndată ce ușa s-a închis, Clitemnestra a sărit în picioare și și-a îmbrățișat sora.

— Ce s-a întâmplat? Unde te-ai dus? Ești bine?

Și-a analizat sora din cap până în picioare, căutând urme ale rănilor.

— Sunt bine. Tezeu și cu mine doar ne jucam. Nu știu de ce toată lumea s-a speriat atât de mult.

Și-a trecut degetele prin pletele strălucitoare care-i curgeau pe umeri și și-a dat părul pe spate.

— Tezeu m-a răpit, am găsit o peșteră în josul râului și ne-am ascuns acolo.

— Dar... te-a atins, Elena? a întrebat-o îngrijorată Clitemnestra.

— Dacă m-a atins? Asta voia să știe și tata. M-a zdruncinat din toate încheieturile când m-a întrebat. Au! Mă doare.

Și-a masat brațul, încrunțată.

— Dar te-a atins, Elena? Spune-mi, te-a atins?

Elena și-a dat ochii peste cap, exasperată.

— Da, m-a atins. M-a ținut de mână când am fugit amândoi de Agata. Și apoi, când am intrat în peșteră, mi-a mângâiat părul și... m-a sărutat, a mărturisit ea, cu un zâmbet timid.

S-a îmbujorat toată, însă se mai citea și altceva pe fața ei. Mândrie, i s-a părut Clitemnestrei.

— Tezeu te-a sărutat?! Și... și asta a fost tot? Altceva nu s-a mai întâmplat între voi?

Acum, Elena părea să se neliniștească, văzând îngrijorarea de pe chipul surorii ei.

— Ei bine, m-a rugat să-i cânt, și am și dansat, apoi ne-a găsit Polux.

Începea să se supere.

— Asta a fost tot. Tezeu a fost foarte drăguț. Îmi tot spunea cât sunt de frumoasă. Și acum tata l-a gonit din palat. Pun pariu că va trece o veșnicie până voi mai întâlni un alt băiat cu care să mă joc.

— Cu adevărat, Elena? Asta a fost tot ce s-a întâmplat? a insistat Clitemnestra.

Elena a dat din cap.

— Atunci totul este bine.

Clitemnestra a oftat ușurată și a zâmbit în sfârșit.

— La urma urmei, nu s-a întâmplat niciun rău.

Însă, în timp ce spunea asta, și-a amintit de Agata, care stătea rănită în spatele ei. Nu era sigură că Elena îi remarcase prezența.